Militairen zijn geen wegwerpoplossing voor falend veiligheidsbeleid

Nieuws woensdag 18 maart 2026

De federale regering heeft eergisteren beslist om opnieuw militairen in te zetten op Belgische bodem voor de beveiliging van synagogen en Joodse scholen. Een ernstige opdracht, in een gespannen context, die volgens ACOD Defensie zonder aarzelen zal worden uitgevoerd door het personeel. Maar achter die zoveelste inzet schuilt een harde realiteit die men in de Wetstraat liever niet benoemt.

ILaat ons eerlijk zijn: dit begint een patroon te worden. Telkens wanneer de druk op de politie oploopt, grijpt men naar Defensie als snelle oplossing. Niet omdat het de beste oplossing is, maar omdat het de gemakkelijkste en goedkoopste is. Militairen worden ingezet voor taken die niet de hunne zijn, zonder dat daar een degelijk en sluitend wettelijk kader tegenover staat. Ze opereren in een grijze zone, met alle risico's van dien, terwijl de politieke verantwoordelijkheid netjes buiten beeld blijft**I**, stelt Tony Six, verantwoordelijke voor ACOD Overheidsdiensten.

Tegelijkertijd blijft de rekening opvallend eenzijdig. Militairen voeren gelijkaardige opdrachten uit als hun collega's bij andere veiligheidsdiensten, maar zien dat niet vertaald in hun loonbrief. Integendeel, ze blijven structureel achter op vlak van verloning en vergoedingen. Alsof dat nog niet volstaat, worden de vele overuren die deze inzet met zich meebrengt nog steeds slechts gedeeltelijk betaald. Meer werken, meer risico nemen, maar niet correct vergoed worden: het is een logica die steeds moeilijker te verkopen valt.

En dan is er nog de realiteit binnen Defensie zelf. Het departement kreunt onder een chronisch personeelstekort. De heropbouw waar al jaren over

gesproken wordt, blijft in de praktijk dode letter. Elke extra binnenlandse inzet betekent opnieuw mensen weghalen van hun kerntaken, opnieuw rekken tot het uiterste, opnieuw teren op goodwill. Hoe lang denkt men dit nog vol te houden?

Volgens Tony Six is het antwoord pijnlijk eenvoudig: **I**Militairen zijn de enige beroepsgroep die geen stakingsrecht hebben en geen opdrachten kunnen weigeren, blijven ze de ideale, goedkope oplossing. Altijd beschikbaar, altijd inzetbaar **I** en vooral: altijd stil. Die combinatie maakt hen bijzonder aantrekkelijk voor een beleid dat moeilijke keuzes liever uitstelt.**I**

Maar die tijd is voorbij. Want wat vandaag verkocht wordt als **I**versterking van de veiligheid**I**, begint steeds meer te lijken op structureel misbruik van mensen die hun job ernstig nemen. Respect voor militairen kan niet langer bestaan uit applaus en mooie woorden, terwijl men hen tegelijk onderbetaalt, juridisch in de kou laat staan en systematisch overbelast maar op vlak van pensioenrechten als elke modale burger aanschouwt.

ACOD Defensie roept de regering op om eindelijk kleur te bekennen. Ofwel kiest men voor een ernstig veiligheidsbeleid, met duidelijke regels, correcte verloning en echte investeringen in Defensie. Ofwel blijft men verder improviseren op de kap van het personeel. Maar één ding is zeker: militairen zijn geen rekbare reserve en geen budgettaire achterdeur.

Wie veiligheid wil, zal daarvoor moeten betalen. Ook **I** en vooral **I** voor de mensen die ze elke dag garanderen want de kracht van ons defensiemechanisme zit in de militairen en burgers zelf die het uiterste van zichtzelf geven.

Tony Six, Natasja Gaytant